

EUROWEEK

Trnava, Slovensko

28. 9. – 3. 10. 2009

Euroweek 2009

TRNAVA, SLOVENSKO

Gymnázium Jána Hollého

Na Hlinách 30

917 01 Trnava

telefon: 00421 033 557 14 11

fax: 00421 033 551 10 41

e-mail: gymholl@szm.sk

<http://www.gjhtt.sk>

učitelia:

Madlen Sadílková

Pavel Kraus

studenti:

Kateřina Dudáková

Petr Seřiz

David Ranc

Tomáš Kaminský

Klára Pousková

Jan Malý

Alena Wagnerová

Gabriela Hronová

EUROWEEK 2009 - Trnava

Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Bulharsko	Lycee bilingue "Romain Rolland", Stara Zagora
Česko	Gymnázium Rokycany
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Mustamäe Gümnaasium, Tallinn
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Itálie	Conservatorio SSma Annunziata, Empoli
Litva	Vida Sinkeviciene Saule Private Secondary School, Vilnius
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Lucembursko	Athénée de Luxemburg, Luxemburg
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Nizozemí	Theresialyceum, Tilburg
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Rumunsko	Colegiul Național "Moise Nicoară", Arad
Slovensko	Gymnázium Jána Holého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiol, Figueres
Velká Británie	Aquinas College, Stockport

Úvodní slovo ředitelky školy

Když mi před čtyřmi lety kolegové Zítek a Kraus oznámili, že by se zapojili se žáky do projektu setkávání se zemí EU na vybraných školách Evropy, řekla jsem jen: „Ano“. Když přijeli z Německa s tím, že v roce 2012 budeme hostitelskou školou pro 40 anglicky mluvících učitelů a 160 žáků z celé Evropy, řekla jsem, že to zvládneme. Každé vytržení ředitele z kancelářské šedi je výzva. I nakoupila jsem učebnici anglického jazyka pro začátečníky a naplánovala cestu na nejbližší Euroweek.

Trnava 2009. Kam jinam jet nasytit rozumy než do města, které znáte 25 let, do školy, kde máte přátele a ředitel je vaše krevní skupina: přírodovědec bez schopnosti ovládat jiný jazyk než mateřský. Osedlala jsem tedy Fabii, pobrala to, co se dětem nevešlo do zavazadel, a vydala se v nedělní odpoledne sama napříč republikou za hranice, za poznáním. Do Gymnázia Jána Hollého jsem ten večer ani nedojela. Byla jsem nasměrována přímo do místa

bydliště slovenské kolegyně Aničky a vtažena do příprav Euroweeku zatím pouze vyprávěním. Mnoho práce, málo peněz a tvůrčí volnosti. Tak by se to dalo shrnout na Slovensku. Povečeřela jsem svíčkovou z jelena s brusinkami, osvěžila se vybraným vínem a jen málo zalitovala, že jsem neuplatnila své znalosti první lekce angličtiny o seznamování.

Euroweek má svůj program, který je přibližně ve všech zemích stejný. Průvod městem, zahajovací ceremoniál a mezinárodní bufet, pracovní dílny a kulturní vystoupení jednotlivých zemí, výlety za kulturou, shoppingem, návštěva nějaké továrny nebo závodu, sport, ukončovací ceremoniál a závěrečná diskotéka. Mezitím se jí, spí v rodinách, učitelé diskutují, hodnotí a předávají si štafetu pořadatelů a na závěr dárky hostiteli.

Myslím, že kolegové z Trnavy vše důstojně zvládli. Odvezla jsem si plno dojmů a pár ponaučení: nečti, ředitelko, dlouhé projevy, když ti bůh angličtinu nenadělil do vínku (méně je více), nevař v jídelně jen rýži (i jiné přílohy jsou chutné a výživné), nehraj divadlo ve francouzštině (když tomu nikdo nerozumí), v mezinárodním bufetu musíš mít největší stůl (vždyť jsi hostitel a na tvá jídla jsou všichni nejvíce zvědaví). Při každé činnosti promíchej národnosti, ať žáci komunikují a poznávají se (vždyť kvůli tomu přijeli), měj organizační schopnosti a rychle reaguj (dlouhé prostoje nudí a lidi se otravují ...) a při sportu je dobrý i rozhodčí, při prezentaci Power Point. Angličtináře, který bude hovořit a překládat, vyber nejlepšího z nejlepších...

Cesta splnila svůj účel. Víím, co jsem potřebovala. Víím, že pokud se budu učit dál anglicky, tak to dělám jen pro sebe, protože ředitel na Euroweeku se kromě páru slov v úvodu může jen celý týden česky usmívat a obklopovat se schopnými kolegy. Pak přebere náruč dárků přes obrázky, sošky, likéry, vína až po sýry typické pro hostující země a podotkne jen : „Thank you very much. See you again !“

Ing. Drahomíra Rancová

Euroweek očima studentů

Zahajovací ceremoniál Euroweeku 2009

Je chladné ráno, první oficiální „euroweekerské“ ráno, a my stojíme venku před Relaxem (ať už je to cokoliv), přešlapujeme, čekáme na zbytek výpravy, dostáváme vizitky, instrukce k nadcházejícímu průvodu, bonbónky s logem Euroweeku, které máme házet po lidech na náměstí, a nesměle okukujeme výpravy z ostatních států. Časem se k nám přidávají poslední opozdílci a paní ředitelka (čekat na ni bylo opravdu nutné, neboť v našem následujícím programu hrály zásadní roli vlaječky, které měla u sebe). Průvod může začít...

Jsme seřazeni po trojicích. Abecedně podle států. Vyrážíme. Začínáme přechodem přes silnici, čímž znemožníme několika desítkám občanů Trnavy včasný příjezd do zaměstnání. Celou situaci se sice pokouší řídit místní policie, ale k lepšímu průběhu situace to, zdá se, moc nepřispívá. Záhy uslyšíme z řad za námi pokřik „Šubadůba Denmark“, z čehož usoudíme, že mávání vlaječkami na zviditelnění právě přestalo stačit a že musíme vymyslet heslo, které složitý kánon Dánů předčí, nejlépe úplně zastíní. Po krátké debatě se shodneme na známém a účinném „Kdo neskáče, není Čech, hop, hop, hop,“ které doprovázíme poskakováním.

Procházíme přes náměstí. Nyní máme zúročit bonbóny nacpané po kapsách, nicméně se shodujeme na tom, že je není komu házet, a pokračujeme, nechajíc si laskominy na horší časy.

Po vstupu do slavnostního sálu zabíráme pro nás vyhrazená místa, našeho vlajkonoše Davida necháváme s ostatními vlajkonoši opodál. Začíná show. Na podium vystupují dva mladí moderátoři a postupně vyvolávají jména každé ze zúčastněných zemí. Zanedlouho slyšíme: „Czech Republic, vítejte, bratři!“ David udělá s vlajkou umnou osmičku, důstojným krokem s ní dojde ke stojanu a zanechá ji tam.

Začíná pestrý program připravený z velké části studenty Gymnázia Jána Hollého. Na řadu přichází tanec ve všech jeho známých i neznámých podobách, tedy od folklórního,

zprostředkovaného souborem Trnka, přes Hip-Hop, Disco, „Trisko“, až k naprosté, nikam nezařaditelné moderně. Vidíme také velmi početný instrumentální soubor (pravděpodobně z místní ZUŠ) a vyhlášený školní pěvecký sbor Cantica nova. Společně s ním si zazpíváme hymnu Because in Euroweek. Následují nudné, avšak nezbytné projevy ředitele gymnázia a hejtmana Trnavského samosprávného kraje.

Poté ceremoniál končí. Naprosto vyčerpání jeho sledováním rozbalujeme eurosladkosti. Skládáme vlaječky a zandáváme je do batohů. Zahajování Euroweeeku bylo již učiněno zadost...

Klára Pousková

Občerstvení sedmnáctkrát jinak

Když se řekne slovo „bufet“, každý z nás si představí něco jiného. Někdo velký obložený stůl uprostřed hotelové jídelny, jiný zas školní obchůdek pana Smrčka. Avšak bufet, o kterém píší, má doista jiný význam.

Stojím u jižní stěny v gymnáziu Jána Hollého v Trnavě a připravuji se na nastávající akci. Se svými kolegy z české delegace připravuji na stůl označený naší státní vlajkou ty nejlepší a nejchutnější pochutiny z celé republiky od proslulých utopenců až po domácí bramborovou buchtu nebo perník. Nesmíme však zapomenout, že suché těsto se musí řádně zapíjet. Bohužel učitele nešlo nijak přesvědčit o vpašování plzeňského piva jako vitaminové přílohy, tak se ostatní musí spokojit jen s kofolou. Všechny tácky plné jídla vypadají velice lákavě, ale mé svědomí a tři spolužáci mi nedovolují okošťovat ani kus suché vánočky.

Takto chutně však nevypadá jen náš stůl, ale i stoly ostatních 16 států, se kterými sdílíme jednu místnost. Angličané, Belgičané, Portugalci, Italové, Estonci, ti všichni dělají to samé, shromažďují mnoho jídla na jednom místě. Pro mě, jakožto pro milovníka kuchyně všeho druhu, je tato akce s názvem Mezinárodní bufet rájem na zemi. Organizátoři chvíli po 15. hodině ohlašují start ochutnávek. Díky naší krajní pozici je moje strategie jednoduchá: vzít to stůl od stolu a okusit tolik, kolik se do mě vejde. První na ráně se nachází Dánsko. Celá jídelní plocha voní rybími pomazánkami a jejich slavnými bonbóny, které nejdou ani rozzvýkat, ani rozkousat a dokonce ani spolknout. Po namáhavém boji se slaným pendrekem se pouštím do dalších objevů. Po prvním kole, které probíhalo asi půl hodiny, přemýšlím, kam se zajdu podívat znovu. Šunky všeho druhu z Itálie se výborně hodí ke španělským olivám, holandskému sýru a litevskému černému chlebu. Na druhou stranu belgická čokoláda s bulharským koláčem a anglickým čajem také stojí za hřích.

I když jídla moc neubývá a na stolech se nachází pořád mnoho pochutin, usedám přemožen k našemu stolu a každému návštěvníkovi vysvětluji, co je co a jak to chutná. Pocity plného břicha naštěstí po pár minutách odchází a já můžu vyrazit znovu vstříc poznání. Jediné, co mi v místnosti chybí, je stůl slovenských „bratrů“. Rád bych zajedl například cosi slanosladkého

z Portugalska brynzou nebo rovnou haluškami. Bohužel mé tužby nejsou vyslyšeny, a tak se vracím k našemu stolu a tajně ujídám utopence s chlebem.

Po české svačince usedám znovu s plným břichem na židli a už se jen kochám příjemným prostředím a říkám si, že mi bude hrozně líto Euroweek opouštět. A to nejen kvůli dobrému jídlu.

David Ranc

Výlety

Jednou z hlavních náplní Euroweeku je seznámení studentů z členských států Evropské unie s kulturou a historií hostitelské země, proto se součástí této akce rovněž stávají různé výlety na místa, která mají zahraničním studentům rozhodně co nabídnout. Výlet na hrad Červený Kámen a do Modré byl pro naši skupinu naplánován uprostřed týdne, ve středu.

V osm ráno již většina zástupců několika zemí nervózně přešlapovalo na parkovišti před obchodním

domem Tesco. Karosy, které by někdo před dvaceti lety považoval za luxusní, přijely včas, takže byla spousta času si ještě nakoupit. Při vstupu do autobusu nás naše průvodkyně obdarovaly nečekaně objemným balíčkem, který měl nahradit oběd. Potom, co si každý zkontroloval, jestli dostal svoji bagetu, jsme mohli konečně vyrazit směr hrad. Od výletu na Červený Kámen jsem si ani moc nesliboval, prohlídkám hradů, a sice v angličtině, v řeči mé takřka vlastní, moc neholduji. Nebyl jsem ani tedy zklamán, ba dokonce jsem se mohl projít v nejdelším sklepe ve střední Evropě!

Výlet do keramické dílny v Modré byl o poznání nudnější. V celé dílně to vypadalo, jako by se zastavil čas. Pojem „keramická dílna“ by byl trochu zavádějící, ve skutečnosti se jednalo prakticky o továrnu na výrobu ručně malované a tvarované keramiky, která v době své největší slávy, v 70. letech, měla 300 zaměstnanců! Po prohlídce a zhlédnutí velice poutavého videa, jsme byli vydáni na milost přání jedné Finky, zhotovit si vlastní džbán. Čekali jsme něco přes tři hodiny. Chtěl jsem si rovněž zhotovit svůj vlastní džbán, ale vzhledem k pohledu na otupělé tváře jsem si to raději rozmyslel. Do Trnavy jsme se vrátili pozdě odpoledne.

Není pochyb, že Slovensko má velice bohatou historii, což my, Češi, asi ani nedokážeme ocenit, jelikož ta naše je prakticky totožná. My jsme se o to více zaměřili na seznamování s ostatními studenty.

Jan Malý

Taneční vystoupení

Nedílnou součástí Euroweeku jsou také vystoupení jednotlivých států. Každá země to pojala jinak, základem však je, aby vystoupení mělo nějaký národní podtext a aby ukazovalo tradice a jedinečnost každé země.

Nejčastější způsob prezentace byl tanec v národních krojích. Kolem pódia to hrálo všemi barvami, i samotné taneční kreace byly leckdy k neuvěření. Největší úspěch sklídila rakouská osmička se svou sestavou, kdy se chlapci vzájemně plácali do hýždí, což vypadalo velice komicky a v publiku to vyvolalo ohromný záchvat smíchu.

Jiní účastníci si vybrali zpěv, což podle mého názoru nebyl

dobrý nápad. Ne všichni byli dobří zpěváci, a tak se vystoupení někdy zvrhlo v neuspořádaný jekot, který by se hodil tak k táboráku. Mám na mysli Španěly, jejichž jižanský smysl pro rytmus a hudební sluch, který by se dal očekávat, se jaksi neprojevil.

Ostatní státy si vybraly jiný, alternativní způsob, jak se prezentovat. Ten spočíval v poskakování s vyobrazenými národními symboly na rádoby národní hudbu. Snaha o originalitu a nevšední zpracování tady sice byla, ale moc se nevyplatila. Vystoupení pak vypadalo, jako kdyby bylo secvičeno deset minut před příchodem na jeviště. Exemplárním případem byli Britové, které bych s klidnou hlavou hodnotila jako nejhorší.

Vyplatilo se prostě vsadit na jistotu, na tradice, prověřené již stovkami let. A to jsme udělali také my a shledali jsme se s velkým úspěchem u publika. Možná to bylo i tím, že jsme vystupovali jako první, a tak bylo obecenstvo ještě svěží a plné pozornosti a nebo si musíme připustit, že jsme byli prostě nejlepší!!!

Kateřina Dudáková

Život v rodinách

Podobně jako v jiných ročnících Euroweeku si nás, podle předem vyplněných dotazníků, vybíraly rodiny. Zvláště o nás, jako o „bratrov Čechov“, byl obrovský zájem. Jen u nás totiž byla jistota, že se domluvíme a hlavně dorozumíme bez problémů. Většina z nás byla svými hostitelskými rodinami kontaktována předem, ale našlo se i pár jednotlivců, kteří nevěděli, do čeho půjdou a jestli na ně na Slovensku bude vůbec někdo čekat. Z počátku jsem se i já toho obávala. Jaká to bude rodina? Kde budu spát? Co mi budou vařit? Poteče tam teplá voda?

Po příjezdu do Trnavy nás autobus odvezl přímo před školu, kde nás už netrpělivě očekávali hostitelské rodiny. Můj strach se cestou autem stupňoval. Není se čemu divit, vesnice, do které jsme mířili, byla 20 km daleko od Trnavy a hlavou mi hned problesklo, jak budeme dojíždět. Navíc mi maminka mé hostitelky celou cestu vyprávěla o jejich starém

domě, který se právě opravuje. Když jsme však přijeli na místo, zjistila jsem, že je vše tak, jak má být, vlastně lepší. Všichni členové mojí hostitelské rodiny byli od začátku vstřícní.

Na rozdíl od všech jiných národností si Češi užívali jazykovou výhodu. I když našla se i slůvka, která byla zprvu neznámá. Za mnohé jen pár: raňajky, desiata, vreckovky a dáždňik. Velká diskuse proběhla také kolem tématu shody podmětu s přísudkem, kterou slovenština vůbec nemá. Oba národy se shodly, že po dobu pobytu se mluvilo prapodivnou směsicí češtiny a slovenštiny. My začali používat jejich slovesné tvary a volat prvním pádem, zatímco oni začali používat češtinu, kterou znají z televize.

Protože tématem celého Euroweeeku byla úcta k tradicím, dostaly rodiny za úkol uvařit nám tradiční jídlo, co jiného než vynikající halušky s brynzou. Volný čas, který jsme měli trávit v domovech, jsem byla s rodinou, jako jedna z mála. Několikrát jsem seděla s mamkou a babičkou v kuchyni a rozebírala s nimi vše od vaření po politiku. Dědeček zase často vyprávěl o historii vesnice. Později jsem se přesunula do obývacího pokoje, kde jsem se zbytkem rodiny sledovala „mezinárodní“ Československou superstar nebo jiné pořady a filmy, které byly překvapivě často v češtině.

Jak se ukázalo, moje obavy z ubytování byly zcela zbytečné. Každodenní dojíždění jsme v klidu zvládli, měla jsme přepychově zařízený velký pokoj a i ostatní místnosti v domě byly nově opravené, vyvařovali mi, co jsem chtěla... zkrátka na host-family jsem měla opravdu štěstí. A stejně tak, jako se nikomu nechtělo z after party, se ani mně nechtělo z rodiny domů. Za tu krátkou dobu jsme si na se zvykli a dost jsme se spřátelili. Již během pár dní po skončení Euroweeeku jsem si začala psát s maminkou, bratrem i se slečnou hostitelkou. Doufám, že se s některými ještě někdy potkám, třeba prostřednictvím družby s gymnáziem Jana Hollého v Trnavě.

Alena Wagnerová

Euroweek- Závěrečný ceremoniál

Po strastiplném, avšak podařeném sportovním dopoledni se všichni studenti přesunuli na oběd do budovy hostitelské školy. Zde nám bylo oznámeno, že následuje zhruba 3 hodinové osobní volno, které jsme mohli využít dle vlastního uvážení. Mnoho z nás se vydalo odpočívat do příbytků našich hostitelských rodin, poznávat krásy neznámého města či prostě a jednoduše

vyhledalo nejbližší hospodu, kde trávil příjemné odpoledne. Na čtvrtou hodinu po poledni byl ohlášán závěrečný ceremoniál konaný stejně jako uvítací v aule místní univerzity.

Po shromáždění všech zhruba dvou set studentů a jejich učitelů vše mohlo začít. Vystupoval zde školní sbor Cantica Nova pod vedením sbormistra Gabriela Kalapoše, za doprovodu zpěvačky Světlany Rymarenko a vítěze slovenské Eurovize (pěvecká soutěž☺) Kamila Mikulčíka.

Po vydařeném vystoupení se všichni zúčastnění studenti odebrali do sportovní haly

„Družba“, kde se konala závěrečná „afterparty“ spojená s večeří, kterou zajišťovala cateringová služba. Byl zde profesionální DJ, tudíž kvalitní muzika. Na všech byla vidět ta radost z tanečního pohybu. Všichni se dobře bavili a bylo patrné, že nikdo nechce, aby tato noc skončila. Párty vrcholila ve 22:00, což znamenalo pro mnohé z nás, že tímto je letošní Euroweek u konce. Někteří trávili poslední noc až do časných ranních hodin v některém z klubů, avšak všem bylo jasné, že týden plný zábavy a poznání nových přátel a míst je tak jako tak definitivně pryč.

Tomáš Kaminský

Euroweek 2008 Sangerhausen vs Euroweek 2009 Trnava

Jakožto účastník Euroweeku 2008 jsem se letošního ročníku neměl účastnit, z důvodu poskytnutí této zajímavé zkušenosti co nejvíce žákům. Avšak „díky“ náhlému onemocnění jednoho ze členů české reprezentace mi byla poskytnuta možnost opět zažít skvělou atmosféru Euroweeku. A přišlo mi vhodné se s Vámi, milí čtenáři, podělit o své poznatky a porovnat oba ročníky.

Vzhledem k rozdílné nátuře obou národů bylo již předem jasné, že každé provedení bude zcela odlišné. Němci, známí pro svůj perfekcionismus, kladli hlavní důraz na připravenost a organizační přesnost, zatímco Slováci si nechali (mnohdy značný) prostor pro improvizaci. A

tak programová nabitost a velkolepé akce byly nahrazeny dostatkem volného času (ať už chtěně, či nechtěně) určeného k navazování a prohlubování vztahů mezi studenty z různých zemí EU. Obsah aktivit byl velice podobný, avšak provedení zcela jiné. Němci sázeli povětšinou na konzervativní program, avšak Slováci se nebáli zariskovat a zahrnuli do svého plánu i nádherné

divadelní provedení Malého prince ve francouzštině, přestože jediní, kteří mohli porozumět, byli Belgičané. Co se ovšem nejvíce lišilo, byl způsob trávení volného času. V Německu jsme se mnohem méně setkávali s ostatními národy v dobách volna, jelikož povětšinou se po skončení programu rovnou jelo do hostujících rodin. Naopak na Slovensku probíhal mimoorganizační program velmi často v trnavských putykách. V tomto socializačně příhodném prostředí bylo mnohem jednodušší navázat kontakt s kýmkoliv, ať už pocházel z jakéhokoliv koutu Evropy. Velice podařeným nápadem Slováků bylo založení tradice sportovní olympiády, avšak se jim již nepodařilo udržet na uzdě pokušení vše vyhrát a tak proti ostatním delegacím nehráli za Slovensko účastníci Euroweeku, ale výběr sportovců z celé školy. Což jim bylo velice rychle odpuštěno, jelikož získali poslední místo v pořadí na večerní hostinu. V neposlední řadě se projevila rozdílnost ve střícnosti lidí. V německém Sangerhausenu se jen málokdo z neúčastnících pozorovatelů zajímal o to, co se vlastně děje, zatímco v Trnavě byla většina lidí nadšena, že takováto akce probíhá zrovna u nich ve městě.

Když se zpětně poohlédnu po obou ročnících, myslím, že není možné určit, který ročník jsem si více užil. Každá z těchto akcí byla jiná, měla své plusy i minusy, ale při obou panovala skvělá atmosféra, utvořila se mnohá přátelství a všichni jsme se navrátili obohaceni o mnoho zajímavých zkušeností. Proto se velice těším na rok 2012, kdy budeme hostitelé této mimořádné akce, jelikož budeme moci zhodnotit předešlé zkušenosti a vytvořit přátelské prostředí pro všechny účastníky, tak jako tomu bylo v Sangerhausenu či Trnavě.

Petr Sefzig

Pedagogické sbory evropské

Prožít týden se skupinou 50 učitelů.... Sen?Horor? Sci- fi? Možná to tak může vypadat pro nezúčastněného čtenáře, ale skutečnost byla mnohem sladší. Téměř tak jako voňavý slovenský muškát. Ten jsme měli možnost společně ochutnat a nad ním probírat život učitelů, studentů a občanů ve více než 20 zemích EU, které se letošního Euroweeku v Trnavě zúčastnily. A jedno je jasné: všude je chleba o dvou kůrkách. A všude trpí většina učitelů tím podezřelým způsobem optimismu....

V podstatě je nutno podotknout (k radosti studentů od Severního po Černé moře) toto. Ano - učitelé jsou možná trochu postižení. Ale Ti učitelé, kteří se sešli v Trnavě jsou postižení krásně a sympaticky. Snad je to tím, že ačkoliv v žádné z evropských zemí není teď důvod k přehnanému optimismu, povolání učitele má ve své náplni skrytou naději a očekávání. Oni totiž učitelé nejlépe vědí, že v jejich třídě je nová generace, čerstvý

vítr, budoucnost... A s takovými želízky v ohni se pak svět jeví v lepších barvách. Jelikož na Slovensku, u našich pozorných hostitelů, jsme se sešli v dobrém duchu, je tato zkušenost cenná a nabíjející. Pro nás učitele je to vědomí, že roste nová generace vzdělaných tolerantních mladých Evropanů. Pro studenty pak poznání, že Evropa je skvělé místo k životu, kde pracují, žijí a sní lidé jako my.

Madlen Sadílková